

ร่างนั้นนอนเปลือยคว่ำหน้าอยู่กับพื้น ผิวซีดเหมือนศพ คราบเลือดกระจายเต็มพื้นหิมะที่อยู่ล้อมรอบ อุณหภูมิขณะนี้อยู่ที่ประมาณลบสิบห้าองศาเซลเซียส พายุเพิ่งผ่านพ้นไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน ดวงอาทิตย์กำลังจะขึ้นพื้นขอบฟ้า มันค่อย ๆ สาดแสงอบอุ่นอาบทุ่งหิมะสีขาวโพลน มีเพียงรอยเท้าไม่กี่รอย ปรากฏเป็นทางยาวตรงไปยังกระท่อมน้ำแข็งที่อยู่ใกล้ ๆ เดว่าน่าจะเป็นโรงเหล้า หรืออะไรก็ตามที่พอจะเรียกเป็นร้านได้ตามมาตรฐานของแถวนี้

มีบางอย่างที่คุ้นตามาก ๆ จนน่าหยุดหงิดเกี่ยวกับแขนข้างที่แผ่ลา ออกมานั้น รวมทั้งเส้นที่ลากจากไหล่ไปสะโพก แต่มันก็แทบเป็นไปไม่ได้เลย ที่ฉันจะบังเอิญรู้จักคนคนนั้น ฉันไม่รู้จักใครที่นั่นสักคน แถวนั้นเป็นเขตหลังเขา สุด ๆ ของดาวเคราะห์ที่ทั้งหนาวเหน็บ กันดาร และอยู่ห่างไกลความเจริญ แบบเรดิซซ์อย่างไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ ฉันมาที่นั่น ที่ดาวนี้ ที่เมืองนี้ก็เพื่อแค่ จะจัดการกับธุระสำคัญส่วนตัวบางอย่าง ส่วนศพที่นอนตายอยู่กลางถนนนี้ คงไม่ใช่เรื่องที่ควรไปยุ่ง

บางครั้งฉันก็ไม่รู้หรือกว่าทำไมถึงทำในสิ่งที่ตัวเองทำ แม้จะผ่านมานานขนาดนั้นแล้ว แต่ฉันก็ยังรู้สึกแปลกใหม่เสมอกับการไม่รู้ กับการไม่มีคำสั่งที่ต้องคอยทำตามอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นฉันจึงไม่สามารถอธิบายให้คุณเข้าใจได้ หรือกว่าทำไมจู่ ๆ ฉันถึงหยุดเดิน แล้วใช้เท้าข้างหนึ่งเขี่ยไปที่หัวไหล่เปลือยเปล่า เพื่อที่จะพลิกดูหน้าของร่างที่นอนอยู่

แม่ไปหน้านางจะอยู่ในสภาพแช่แข็ง เต็มไปด้วยรอยฟกช้ำและคราบเลือด
เกรอะกรัง แต่ฉันก็จำนางได้ ชื่อของนางคือซวาร์เดิน เว็นตาย เมื่อนานมาแล้ว
นางเคยเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่ทหารที่สังกัดอยู่กับฉัน เริ่มตั้งแต่ยศผู้หมวดอายุ
ยังน้อย และต่อมาภายหลังถึงได้รับการเลื่อนขั้นให้ไปเป็นกัปตันบัญชาการยาน
ของตัวเองอีกถ้า นี่ฉันนึกว่านางตายไปตั้งแต่พันปีที่แล้วเสียอีก แต่นางกลับมา
อยู่ที่นี้ ตรงนี้ ชัดเจนเต็มตาจนไม่สามารถปฏิเสธได้ ฉันนั่งคุกเข่าลงแล้ว
พยายามคลำหาชีพจรของนาง หรือไม่ก็ลมหายใจที่อาจจะแผ่วเบามาก ๆ

ยังมีชีวิตอยู่

ซวาร์เดิน เว็นตายไม่ได้เกี่ยวข้องกับฉันแล้ว นางไม่ใช่ความ
รับผิดชอบอะไรของฉันด้วย แม้ตอนที่อยู่ด้วยกันนางก็ไม่เคยเป็นหนึ่งใน
เจ้าหน้าที่คนโปรดของฉัน แน่نون ฉันทำตามคำสั่งของนางไปตามระเบียบ
และนางก็ไม่เคยใช้อำนาจข่มเหงเหล่าแอนซิลลารี นางไม่เคยทำความเสียหาย
อะไรให้กับร่างเสริมแต่ละร่างของฉัน (ซึ่งบางทีเจ้าหน้าที่คนอื่นก็ทำ) ฉันไม่มี
เหตุผลอะไรที่จะรู้สึกไม่ดีกับนาง ตรงข้ามเสียอีก นางมีกริยามารยาทแบบผู้ดี
มีการศึกษา เหมือนเตบโตมาในครอบครัวที่สั่งสอนมาดี แต่แน่นอน นาง
ไม่จำเป็นต้องใช้มารยาทเหล่านั้นกับฉันอยู่แล้ว เพราะตอนนั้นฉันไม่ใช่คน
ฉันเป็นแค่อุปกรณ์เสริมชิ้นหนึ่ง แค่ส่วนหนึ่งของยาน ซึ่งฉันเองก็ไม่เคย
พิศวงอะไรกับนางเป็นพิเศษ

ฉันลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปที่โรงเหล่า บรรยากาศภายในมืดสลัว กำแพง
ที่ทำจากบล็อกน้ำแข็งถูกเคลือบด้วยคราบสกปรกหมักหมม อากาศมีกลิ่นจืด
เหมือนแอลกอฮอล์ผสมอาเจียน หลังบาร์มีพนักงานยืนอยู่คนหนึ่ง นางเป็น
ชาวท้องถิ่น หุ่นอ้วนเตี้ย ตาถลน นอกนั้นก็มึนลูกค้ำอีกสามคนนั่งเหยียดแข้ง
เหยียดขาถนัดอยู่รอบ ๆ โต๊ะโกโรโกโสตัวหนึ่ง คนเหล่านั้นสวมแค่เสื้อหนาวกับ
กางเกงยาวธรรมดาท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ จริง ๆ แล้วสำหรับคนท้องถิ่น
นี่ถือเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิที่กำลังอุ่นสบายบนซีกโลกนี้ของดาวเคราะห์นิลด์
พวกลูกค้ำกลุ่มนี้แก๊งทำเป็นไม่เห็นฉัน ทั้งที่จริง ๆ ฉันรู้ดีว่าพวกนางสังเกตเห็น
ฉันตั้งแต่อยู่ตรงถนนแล้ว และน่าจะรู้ด้วยว่าฉันเข้ามาทำอะไรที่นี่ เพราะ

เปลว ๆ อาจจะเป็นพวกนางคนใดคนหนึ่งนี่แหละที่ก่อเรื่อง เซวาร์เดินไม่น่าจะนอนอยู่ตรงนั้นนานมาก ไม่อย่างนั้นนางคงตายไปแล้ว

“ฉันจะขอเช่าเลื่อน” ฉันกล่าวขึ้น “แล้วก็ขอซื้อชุดปฐมพยาบาลแบบให้ความร้อนด้วย”

ข้างหลังมีเสียงลูกค้าคนหนึ่งหัวเราะคิกคักแล้วพูดแซวขึ้นมา “หุยน้องสาวห้าวมาจากไหนวะเนี่ย”

ฉันหันกลับไปมองหน้าแล้วฟังพิจารณาบุคลิกของนาง นางดูตัวสูงกว่าชาวนิลด์ทั่วไป แต่ก็ยังอ้วนและขาวพอ ๆ กับพวกที่เหลือ นางได้เปรียบเรื่องความหนา แต่ฉันตัวสูงกว่าอยู่ดี และฉันก็แข็งแรงกว่าบุคลิกภายนอกที่คนอื่นเห็นเยอะ นางนี้ไม่รู้เสียแล้วว่ากำลังเล่นกับใคร ดู ๆ ไปนางน่าจะเป็นผู้ชาย ดูจากลายปักเหลี่ยม ๆ ที่เหมือนเขาวงกตบนเสื้อ ฉันไม่แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่คงไม่ใช่เรื่องสำคัญถ้าฉันอยู่ในเขตปกครองของเร็ดช ชาวเร็ดชไม่มีใครใส่ใจเรื่องเพศ และแม้กระทั่งภาษาเร็ดชซึ่งเป็นภาษาแรกของฉันก็ไม่มีคำระบุเพศด้วยซ้ำ แต่ภาษาถิ่นที่เรากำลังพูดกันอยู่นี้ดันมี และถ้าฉันพูดผิดก็อาจเป็นเรื่องได้ การที่ลักษณะบ่งบอกเพศมีความแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ และบางทีก็ต่างแบบสุดขีด ไม่ได้ช่วยให้ชีวิตฉันง่ายขึ้นเลย ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาฉันยังไม่เคยเข้าใจเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว

สุดท้ายฉันเลยตัดสินใจไม่พูดอะไร หลังจากผ่านไปหลายวินาทีจู่ ๆ นางก็แสร้งทำเป็นสนใจอะไรไม่รู้ที่อยู่บนโต๊ะ ที่จริงฉันผ่านางได้ง่าย ๆ ตอนนั้นเลย ซึ่งฉันก็รู้สึกชอบความคิดนี้เสียด้วย แต่ถึงยังไงเรื่องช่วยชีวิตเซวาร์เดินคงต้องมาก่อน ฉันหันกลับไปหาบาร์เทนเดอร์

นางยื่นท่าทำขี้เกียจเหมือนไม่ได้สนใจด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น “นี่หล่อนนี่กว่าร้านนี้เป็นสถานที่แบบไหน”

“ก็เป็นสถานที่แบบว่า” ฉันตอบกลับไปด้วยภาษาที่ยังคงเสียงการระบุเพศ “มีเลื่อนให้เช่า แล้วก็ซื้อชุดปฐมพยาบาลขาย เท่าไหร่ก็ว่ามา”

“สองร้อยเซ็น” ราคานี้ฉันมั่นใจว่าคิดแพงกว่าปกติอย่างน้อยสองเท่า “นั่นค่าเช่าเลื่อน จอดอยู่หลังร้าน ไปเอาเองนะ ส่วนชุดปฐมพยาบาลนั้นอีกหนึ่งร้อย”

“ของใหม่ครบชุดใหม่” ฉันถาม “ไม่ใช่มีสองนะ”

นางหยิบชุดปฐมพยาบาลชุดหนึ่งออกมาจากใต้เคาน์เตอร์ ดูกล่องแล้ว
ซีลยังอยู่ไม่มีรอยแกะ “เพื่อนเธอข้างนอกนั่นมีบัญชีค้างจ่ายอยู่”

นางอาจจะโกหกหรืออาจจะพูดจริงก็ได้ ยิ่งไงก็แล้วแต่ตัวเลขในบัญชี
หลังจากนี้โกหกชั่ว “เท่าไร”

“สามร้อยห้าสิบบ”

ถึงจุดนี้ฉันอาจจะหาทางเลี่ยงการระบุเพศบาร์เทนเดอร์ต่อไป หรือไม่ก็
เดาให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย ยิ่งไงโอกาสถูกก็ห้าสิบบห้าสิบบ “คุณนี่ไว้ใจคนนะ”
ฉันพูดออกไปโดยเดาว่านางเป็นผู้ชาย “ถึงได้ปล่อยให้ยากจนแบบเจ้าหมอนั้น”
เซวาร์เดินเป็นเพศชายแน่นอน อันนี้ฉันรู้เพราะดูออกง่าย “กินฟรีเสียจนเป็น
หนี้เยอะขนาดนี้” บาร์เทนเดอร์ไม่พูดอะไร ฉันพูดต่อ “สรุปรวมเป็นเท่าไรนะ
หกหรือห้าสิบบใช้ไหม”

“ถูก” บาร์เทนเดอร์ตอบ “ประมาณนั้นแหละ”

“เดี๋ยวก่อนเท่านี้ก็เป็นจริง ๆ นะ ตกลงกันแล้วห้ามคืนค่า ถ้าหากใคร
มาตักตึกเรียกเพิ่มหลังจากนี้หรือพยายามจะปล้นฉัน ตายสถานเดียว”

ความเงียบเข้าครอบงำชั่วขณะ จากนั้นมีเสียงถ่มน้ำลายดังมาทางข้างหลัง
ฉันตามด้วยเสียงสบถ “พวกสวะเร็ดซ์”

“ฉันไม่ใช่เร็ดซ์” ซึ่งนั่นเป็นความจริง เฉพาะมนุษย์เท่านั้นถึงจะเป็น
ชาวเร็ดซ์ได้

“เขาไม่ใช่” บาร์เทนเดอร์พูดพร้อมยกไหล่ไปทางประตู “ส่วนเธอฟัง
สำเนียงแล้วไม่ใช่ แต่กลิ่นนี้สับสนพอ ๆ กับพวกเร็ดซ์”

“สาบสูญเหล่าที่คุณซงให้ลูกค้าไม่ได้หรอก” เสียงโห่ฮือระหวั่นจากข้างหลัง
ฉันเอามือล้วงกระเป๋าหยิบกระดาษออกมาทำหนึ่งแล้วโยนลงไปบนบาร์ “ไม่ต้อง
ทอน” ว่าแล้วก็หันหลังเดินตรงไปที่ประตูร้าน

“หวังว่าเงินจะใช้ได้จริงนะ”

“หวังว่าเลื่อนจะจอดอยู่หลังร้านจริงนะ” ฉันเดินออกจากร้าน

เริ่มจากชุดปฐมพยาบาลให้ความร้อนก่อน ฉันพลิกตัวเซวาร์เดินให้
นอนหงาย จากนั้นแกะกล่องแล้วหักชิ้นส่วนสำหรับใช้ภายในออกจากการ์ด

ยัดมันเข้าไปในปากนางซึ่งหึ่งแข็งค้างและมีเลือดกบ หลังจากแถบสถานะบนการ์ดขึ้นสี่เหลี่ยม ฉันก็ค่อย ๆ คลี่ผ้าห่มบาง ๆ ที่มากับชุด ดูให้มันเฝ้าหันทนถูกขั้วแล้วก็ห่อพันมันรอบ ๆ ตัวนาง แล้วกดเปิดสวิตช์ จากนั้นก็ลุกเดินไปดูเลื่อนที่หลังร้าน

ปรากฏว่าไม่มีใครตรวจหาเรื่องฉันอยู่ ซึ่งถือว่าโชคดีมาก ฉันขี้เกียจหึ่งศพไว้เกลื่อนกลาด เพราะเอาจริง ๆ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะมาที่นี่เพื่อก่อปัญหา ฉันลากเลื่อนอ้อมมาจนถึงด้านหน้า อุ้มเซวาร์เดินขึ้นไปนอน แล้วคิดว่าจะถอดเสื้อคลุมชั้นนอกของฉันออกมาห่มทับให้นางอีกชั้น แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจว่าคงไม่ช่วยทำให้อุ่นเพิ่มจากผ้าทำความร้อนที่ห่อไว้แล้วสักเท่าไร ฉันติดเครื่องรถเลื่อนแล้วขับออกไป

ฉันเข้าห้องห้องหนึ่งแถบซานเมือง ลักษณะมันเป็นกล่องทรงลูกบาศก์กว้างยาวสูงด้านละสองเมตร ทำมาจากพลาสติกหล่อสำเร็จสี่เหลี่ยมอมเทาซึ่งปกคลุมด้วยคราบเขรอะอีกเช่นเคย ทั้งโรงแรมมีห้องกล่องแบบนี้ประมาณสิบกว่าห้อง แต่ละห้องไม่มีผ้าปูเตียงหรือหมอนให้ และถ้าจะเอาผ้าห่มก็ต้องจ่ายเพิ่ม เช่นเดียวกับเครื่องทำความร้อน จ่ายก็จ่าย ตั้งแต่มาถึงที่นี่ฉันใช้เงินไปเยอะแบบไร้สาระมากกับการแค่มพยายามจะช่วยเซวาร์เดินไม่ให้หนาวตาย

ฉันเช็คคราบเลือดออกจากร่างกายจนสะอาดที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตรวจสอบชีพจร (ยังเต้นอยู่) วัดอุณหภูมิร่างกาย (อุ่นขึ้นเรื่อย ๆ) ถ้าเป็นสมัยก่อนฉันสามารถรู้ข้อมูลอุณหภูมิแกนกลางร่างกายของนางได้โดยไม่ต้องคิดด้วยซ้ำตลอดจนอัตราการเต้นหัวใจ ระดับออกซิเจนในเลือด ระดับฮอร์โมนต่าง ๆ และเพียงแค่นี้ก็น่าจะพอรู้ตำแหน่งอาการบาดเจ็บของนาง ฉันก็จะมองเห็นได้อย่างรวดเร็ว แต่ตอนนี้ฉันเหมือนคนตาบอดเลย ที่แน่ ๆ นางคงโดนทุบตีมาหน้าบวมเป่ง ออกก็ซ้ำ และดูจากร่องรอยบาดเจ็บอื่น ๆ แล้ว เป็นไปได้ว่านางอาจจะถูกข่มขืนมาด้วย แต่ก็ยากที่จะฟันธง

ชุดปฐมพยาบาลให้ความร้อนมาพร้อมกับยาและอุปกรณ์ทำแผลระดับสามัญมาก ๆ เหมาะกับใช้บรรเทาอาการเบื้องต้นเท่านั้น เซวาร์เดินอาจจะบาดเจ็บภายในหรือสมองได้รับการกระทบกระเทือน แต่สิ่งที่ฉันทำได้ก็แค่ช่วยพันแผลกับทายาให้นางเท่านั้นเอง ถ้าโชคดี แค่การปรับอุณหภูมิกับรักษา

บาดเจ็บภายนอกก็อาจจะเพียงพอ แต่ถ้าต้องทำอะไรมากกว่านั้น ทุกวันนี้ฉันแทบไม่มีความรู้ทางการแพทย์เหลือแล้ว คงจะช่วยวินิจฉัยได้แต่อะไรง่าย ๆ เท่านั้น

ฉันหักชิ้นส่วนสำหรับใช้ภายในอีกอันยัดลงคอนางแล้วตรวจร่างกายอีกรอบ ผิวหนังนางก็ไม่ได้เย็นเกินไป ดูแล้วไม่ได้มีไข้หรือออก ส่วนสีผิวถ้าไม่นับรอยช้ำ ตอนนั้นก็เริ่มกลับคืนมาเป็นสีน้ำตาลตามปกติ ฉันเอากล่องใบหนึ่งออกไปตักหิมะเข้ามาแล้วตั้งรอให้ละลายตรงมุมห้อง หวังว่านางจะไม่ตื่นขึ้นมาตะเอน หลังจากนั้นฉันก็ออกมาข้างนอก แล้วล็อกประตูห้องเอาไว้

ดวงอาทิตย์เคลื่อนขึ้นมาถึงกลางฟ้าแล้ว แต่แสงแดดก็ไม่ได้แรงกว่าเดิมเท่าไร ตอนนีหิมะที่ถมเรียบจากพายุเมื่อคืนมีรอยย่ำเป็นทางมากขึ้น ถนนเส้นที่ฉันผ่านเมื่อเช้ามีชาวนิลต์เดินอยู่คนสองคน ฉันลากเลื่อนกลับไปโรงเหล็ก แล้วจอดไว้ข้างหลัง ไม่มีใครโผล่มาหาเรื่องฉัน ไม่มีเสียงอะไรดังออกมาจากช่องประตูมืด ๆ ฉันออกเดินทางต่อเพื่อเข้าเมือง

ในเมืองผู้คนขวักไขว่ ต่างคนต่างยุ่งกับธุระต่าง ๆ กลุ่มเด็กอ้วนผิวขาวใส่กางเกงขายาวและเสื้อหนาวกำลังวิ่งเล่นเตะหิมะใส่กัน จนกระทั่งหันมาเห็นฉันแล้วหยุดจ้องมองอย่างประหลาดใจ พวกผู้ใหญ่แก๊งทำเหมือนฉันไม่มีตัวตน แต่สายตาแอบเหลียวมามองระหว่างเดินสวนกัน ฉันเดินเข้าร้านร้านหนึ่ง ทันทีที่เข้าไปบรรยากาศก็เปลี่ยนจากกลางวันซึ่งค่อนข้างสว่างน้อยอยู่แล้วกลายเป็นมืดสลัว อากาศข้างในอุ่นกว่าข้างนอกประมาณแค่ห้องคาเฟ่ซึ่งก็ยังมีหนาวอยู่ดี

ในร้านมีคนประมาณสิบกว่าคนกำลังยืนจับกลุ่มคุยกันตามมุมต่าง ๆ แต่ทันทีที่ฉันก้าวเข้าไปทุกอย่างก็เงียบกริบ ฉันนึกขึ้นได้ว่าปกติฉันไม่มีการแสดงออกทางสีหน้า จึงรีบพยายามขยับกล้ามเนื้อใบหน้าให้ค้างอยู่ในรูปที่เลดูเป็นมิตรและไม่ได้บ่งบอกเจตนาอะไรเป็นพิเศษ

“จะเอาอะไร” เจ้าของร้านถามเสียงดู

“คนอื่น ๆ น่าจะมาก่อนฉันนะ” ฉันพูดพลางหวังว่ากลุ่มคนในร้านจะประกอบด้วยหลายเพศตามไวยากรณ์ที่ฉันใช้ ปรากฏว่าเจ้าของร้านเงียบไม่ตอบอะไร “งั้นฉันเอาขนมปังสี่ก้อนกับไขมันหนึ่งแผ่น แล้วก็ชุดปฐมพยาบาลให้ความร้อนสองชุด กับชุดแผ่นยาสำหรับแผลทั่วไปอีกสอง ถ้ามีชาย”

“ฉันมีแบบชุดลิป ยีลิป กับสามลิป”

“เอาสามลิป”

นางหยิบของที่ฉันสั่งมาวางกองซ้อนกันบนเคาน์เตอร์ “สามร้อยเจ็ดลิปห้า”
มีเสียงกระแอมกระไอดังมาจากข้างหลังฉัน นี่ฉันโดนโกงราคาอีกแล้วสินะ

ฉันรีบจ่ายแล้วเดินออกจากร้าน พวกเด็กยังคงจับกลุ่มวิ่งเล่นหัวเราะกัน
อย่างสนุกสนานตามถนน พวกผู้ใหญ่ก็ยังคงเดินสวนฉันไปโดยทำเป็นมองไม่เห็น
ฉันแวะร้านอีกร้านหนึ่ง เซวาร์เดินคงจะต้องการเสื้อผ้าชุดใหม่ หลังจากนั้น
ฉันก็กลับมาที่ห้อง

เซวาร์เดินยังคงนอนหมดสติ แล้วก็ไม่เห็นมีร่องรอยว่าได้เกิดอาการช็อก
แต่อย่างใด หิมะที่อยู่ใกล้จะละลายใกล้หมดแล้ว ฉันหัดขนมปังที่แข็งเป็นอิฐ
แช่ลงไปครึ่งก้อนแล้วรอให้มันอ่อนตัว

ตอนนี้สวมองกระทบกระเทือนหรืออวัยวะภายในเสียหายคือความเป็นไปได้
ที่น่ากลัวที่สุด ฉันแกะห่อแผ่นยาที่เพิ่งซื้อมาสองห่อ เลิกผ้าห่มชั้นแล้ววาง
แผ่นหนึ่งแปะลงไปบนท้องของเซวาร์เดิน ผ้ามองมันค่อย ๆ ละลายเยิ้มเคลือบ
ลำตัวของนางแล้วแข็งกลายเป็นเปลือกใส ๆ ส่วนอีกแผ่นฉันนำไปที่หน้า
ด้านข้างของนางฝั่งที่ดูจะบวมที่สุด หลังจากแผ่นนั้นแข็งแล้ว ฉันจึงถอด
เสื้อคลุมตัวเองออก แล้วเอนกายลงนอนหลับ

เจ็ดชั่วโมงครึ่งนิด ๆ ต่อมาเซวาร์เดินเริ่มขยับตัว ฉันตื่นแล้วถามนาง
“รู้สึกตัวแล้วหรือ” แผ่นยาที่ฉันแปะให้รังตาและปากของนางจนปิดไปครึ่งซีก
แต่รอยฟกช้ำดำเขียวและอาการบวมทั้งหลายบนใบหน้านางตอนนี้ลดลงมากแล้ว
ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่งว่าในเวลาแบบนี้ควรแสดงสีหน้าแบบไหนดี และเมื่อนึกได้แล้ว
ก็แสดงออกไปตามนั้น “ฉันเจอคุณนอนอยู่บนหิมะข้างหน้าโรงเหล้า สภาพคุณ
ดูเหมือนต้องการความช่วยเหลือ” นางปล่อยเสียงหายใจแหบ ๆ ออกมาเบา ๆ
แต่ยังไม่ได้เห็นมามองทางฉัน “หิวหรือเปล่า” นางไม่ตอบ มีแต่จ้องไปข้างหน้า
ด้วยสายตาว่างเปล่า “หิวไปฟาตอะไรมาใหม่”

“ไม่” นางตอบ เสียงแผ่วเบา ใบหน้าหย่อนคล้อย

“แล้วหิวไหม”

“ไม่”

“กินอาหารมื้อสุดท้ายเมื่อไหร่”

“ไม่รู้เหมือนกัน” นางพูดเสียงเรียบ ๆ แบบไร้อารมณ์

ฉันช่วยพยุงตัวนางให้นั่งแล้วพียงหลังไปที่กำแพงสี่เหลี่ยมแทนที่นอนอย่าง
แผนเบาที่สุด ฉันไม่อยากสร้างความบาดเจ็บเพิ่มให้กับนาง คอยประคองอย่าง
ระมัดระวังไม่ให้นางตัวเอียงจนหัวคว่ำ ในที่สุดนางก็ทรงตัวค้างอยู่ในท่านั่ง
ได้ แล้วฉันก็ค่อย ๆ ป้อนขนมปังกับน้ำเข้าปากนางช้า ๆ โดยคอยระวังไม่ให้
โดนแผ่นยาที่รี้งปาก “กลืนสิ” ฉันบอกแล้วนางก็ทำตาม ฉันป้อนนางแบบนี้ไป
เรื่อย ๆ จนเหลือครึ่งซาม แล้วที่เหลือฉันก็กินเองจนหมด จากนั้นจึงเดินออกไป
ตักหิมะเข้ามาเพิ่มอีกหนึ่งกระทะ

นางมองฉันหยิบขนมปังแข็ง ๆ อีกก้อนใส่ลงไปเ็นกระทะโดยไม่พูดอะไร
สีหน้าของนางยังคงนิ่ง “คุณชื่ออะไร” ฉันถาม ยังไม่มีคำตอบ

สงสัยนางจะเสพเคฟเข้าไป ฉันเดา คนส่วนใหญ่เชื่อว่าเคฟมีฤทธิ์
กดอารมณ์ ซึ่งก็ใช่ แต่นั่นไม่ใช่ฤทธิ์ทั้งหมดของมัน ถ้าเป็นสมัยก่อนฉันจะ
สามารถอธิบายได้อย่างละเอียดเจาะจงเลยว่าเคฟออกฤทธิ์ยังไงและทำงานยังไง
บ้าง แต่ทุกวันนี้ฉันไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว

เท่าที่ฉันจำได้ คนชอบเสพเคฟเพราะอยากหยุดความรู้สึกบางอย่าง หรือ
เพราะพวกนางเชื่อว่าเมื่ออารมณ์ถูกกำจัดทิ้งไปแล้ว สิ่งที่เหลืออยู่จะเป็นการใช้
เหตุผลขั้นสุดยอด ตรรกะล้วน ๆ สถิติปัญญาที่แท้ แต่ในความจริงมันไม่ได้
เป็นแบบนี้

การช่วยเซวาร์เดินจากกลางถนนเป็นการตัดสินใจที่ทำให้ฉันเสียเงิน
และเวลาไปมากมายทั้งที่ไม่ค่อยจะมีอยู่แล้วทั้งสองอย่าง แล้วเพื่ออะไรกัน
ถ้าปล่อยนางไปตามยถากรรมตอนนี้ นางก็คงถ่อออกไปหาเคฟมาเสพเพิ่มอีก
แล้วสุดท้ายนางก็จะลงเอยตามโรงเหล้าโสโครกที่ไหนสักแห่งอีกเหมือนเดิม
เป็นแบบนี้เรื่อย ๆ จนพาตัวเองไปถึงที่ตายจริง ๆ เข้าสักครา ถ้ามันเป็นสิ่ง
ที่นางต้องการ ฉันก็ไม่มีสิทธิ์อะไรจะไปห้าม แต่ถ้านางอยากตายจริง ๆ ทำไมนาง
ถึงไม่จัดการทำให้มันถูกต้องไปเสียเลย ก็แค่ลงทะเลเย็นเจตจำนงแล้วก็ไปหา
หมอซะ เหมือนที่ใคร ๆ เขาทำกัน ฉันละไม่เข้าใจจริง ๆ

จะว่าไปยังมีสิ่งต่าง ๆ อีกมากมายเหลือเกินที่ฉันไม่เข้าใจ การพยายาม
ทำตัวเป็นมนุษย์มานานสิบเก้าปีไม่ได้สอนอะไรฉันมากอย่างที่คิดเอาไว้เลย

SAMPLE

2

สิบเก้าปี สามเดือน และหนึ่งสัปดาห์ ก่อนที่ฉันจะเจอเซวาร์เดินนอนคว่ำหน้า อยู่กับพื้นหิมะ ฉันเคยเป็นยานลำเลียงพลซึ่งโคจรอยู่รอบดาวเคราะห์ชื่อ ชิเซอร์นา ยานลำเลียงพลเป็นยานอวกาศรุ่นที่ใหญ่ที่สุดของเรดิซ์ โดยประกอบด้วยดาวดีฟายานทั้งหมดสิบหกชั้นซ้อนกัน ไล่ตั้งแต่ชั้นบังคับการ ธุรการ พยาบาล สวนไฮโดรโพนิกส์ วิศวกรรม และที่เหลือแต่ละชั้นอุทิศให้กับ กำลังพลแต่ละทศวรรษ ชั้นเหล่านี้เป็นทั้งที่อยู่อาศัยและที่ทำงานสำหรับบรรดา เจ้าหน้าที่ของฉัน ซึ่งทุกลมหายใจ และทุกการขยับของกล้ามเนื้อทุกมัดของ ทุกคนล้วนอยู่ภายใต้ความรับรู้ของฉันตลอดเวลา

ยานลำเลียงพลจะไม่ค่อยเคลื่อนที่ไปไหน ตอนนั้นฉันก็นั่งประจำ ตำแหน่ง เหมือนที่ทำมาเกือบตลอดสองพันปีตั้งแต่เกิด ถ้าไม่นั่งที่นี่ก็ที่ระบบ ดาวอื่นสักแห่ง ผนังด้านนอกของฉันสัมผัสกับความหนาวเหน็บของอวกาศ ซึ่งล้อมรอบดาวเคราะห์ชิเซอร์นา ดาวดวงนี้หน้าตาเหมือนลูกแก้วสีฟ้าขาว ที่เอาไว้เล่นเกมหมากนับแต่ัม สถานีอวกาศที่โคจรอยู่รอบมันเคลื่อนวนผ่านมา ผ่านไป ยานอวกาศลำเล็กลำน้อยก็ผ่านมาผ่านไปไม่ขาดสาย บ้างเทียบท่า บ้างออกจากท่า บ้างกำลังมุ่งตรงไปยังหนึ่งในประเทศที่ล้อมรอบด้วยหุ่นไฟ ลัญญาน จากระดับความสูงที่ฉันมองลงไป ไม่สามารถเห็นเส้นแบ่งพรมแดน ระหว่างประเทศและเขตปกครองต่าง ๆ ของชิเซอร์นาได้ แต่ถ้าเป็นฝั่งกลางคืน

จะเห็นบรรดาเมืองใหญ่สองแฉ่งเป็นหย่อม ๆ และเห็นเครือข่ายถนนหนทางที่เชื่อมต่อกันระหว่างเมืองเหล่านั้น ซึ่งได้รับการฟื้นฟูเสร็จแล้วหลังจากกระบวนการผนวกรวมที่ผ่านพ้นไป

ถึงแม้เราจะมองไม่เห็นกันโดยตรง แต่ฉันสามารถได้ยินและสัมผัสถึงการดำรงอยู่ของพวกพ้องยานลำอื่น ๆ ได้ตลอด ตั้งแต่ยานรุ่นซอร์ดและเมอร์ซีที่เร็วและเล็กกว่าฉัน และมีจำนวนเยอะสุดในเวลานั้น ไปจนถึงยานลำเลียงพลอื่น ๆ ที่เป็นรุ่นจัสติซแบบเดียวกับฉัน ยานที่แก่สุดในบรรดาพวกเรามีอายุถึงเกือบสามพันปี พวกเรารู้จักกันมานานมากจนตอนนี้แทบไม่รู้จะคุยอะไรกัน เพราะทุกเรื่องทุกราวก็เคยคุยกันมาหมดหลายต่อหลายรอบแล้ว ในเวลาส่วนใหญ่พวกเราถือว่าเป็นมิตรสหายกันท่ามกลางความเงิบ เว้นก็แต่ตอนที่ต้องสื่อสารข้อมูลประจำวันกันตามหน้าที่

ตอนนั้นฉันยังมีร่างเสริมหรือแอนซิลลารีหลายร่าง จึงทำให้ฉันสามารถอยู่ได้หลายที่ในเวลาเดียวกัน นอกจากอยู่บนอวกาศแล้ว ฉันก็มีร่างที่ถูกส่งไปปฏิบัติหน้าที่บนดาวซีซอร์นาในเมืองออร์สด้วย ร่างนั้นอยู่ภายใต้บังคับบัญชาของผู้หมวดออร์น หัวหน้าที่ขึ้นกองพลทศวรรษเอสกี

เมืองออร์สครึ่งหนึ่งตั้งอยู่บนพื้นดินที่มีน้ำท่วมขังและอีกครึ่งหนึ่งจมอยู่ใต้น้ำ อาคารของเมืองฝั่งบึงสร้างอยู่บนแผ่นฐานคอนกรีตจำนวนมากซึ่งรองรับโดยเสาเข็มที่ฝังลึกอยู่ใต้พื้นโคลน ตะเคว่น้ำสีเขียวขุ่นปกคลุมคูคลองที่คั่นกลางระหว่างฐานเหล่านี้ รวมทั้งตามขอบล่างของอาคาร เสาค้ำยัน และอะไรก็ตามที่ตั้งอยู่หนึ่ง ๆ แล้วน้ำสามารถท่วมถึงได้ ทั้งนี้ระดับความสูงของน้ำจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามฤดู ที่นี้มีกลิ่นไซเนาะของก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์อบอวลเกือบตลอดทั้งปี เว้นเฉพาะบางช่วงที่พายุฤดูร้อนพัดกระหน่ำแรงเสียดสีในเบื้องฝั่งบึงสั้นโคลงเคลง ทางเดินต่าง ๆ ถูกน้ำท่วมสูงถึงเข่าเพราะฝนที่ถูกลมหอบซัดแนวเกาะสันดอนเข้ามา แต่นั่นก็แค่บางครั้งคราว ปกติแล้วพายุมักทำให้กลิ่นเน่ารุนแรงเสียยิ่งกว่าเก่า ขณะเดียวกันมันก็ทำให้อากาศเย็นลงชั่วคราว แต่ความเย็นสบายมักคงอยู่แค่ไม่กี่วัน หลังจากนั้นก็กลับเป็นร้อนและอับชื้นเหมือนเดิม

ฉันมองไม่เห็นเมืองออร์สจากวงโคจร จริง ๆ แล้วมันมีขนาดพอ ๆ กับหมู่บ้านมากกว่าเมือง แต่ครั้งหนึ่งมันก็เคยเป็นถึงเมืองหลวงปากแม่น้ำของประเทศไทยซึ่งมีอาณาเขตทอดยาวตามแนวชายฝั่ง สมัยนั้นแม่น้ำคึกคักไปด้วยเรือขนส่งสินค้าทั้งขาเข้าและขาออก เรือรับจ้างท้องถิ่นแล่นเต็มบริเวณชายฝั่ง คอยพาคนจากเมืองหนึ่งไปส่งอีกเมืองหนึ่ง แต่หลังจากหลายร้อยปีผ่านไป แม่น้ำก็ค่อย ๆ เปลี่ยนทิศ จนทุกวันนี้ออร์สอยู่ในสภาพปรักหักพัง ภาพฝั่งเมืองที่ครั้งหนึ่งเคยมีคลองตีตารางคั่นเป็นเกาะสี่เหลี่ยมจำนวนมากเรียงรายสวยงามและทอดยาวไกลเป็นกิโล บัดนี้ได้กลายเป็นสถานที่ที่เล็กกว่านั้นมาก เหลือแค่ซากฐานคอนกรีตที่ผู้พังและจมอยู่ใต้น้ำครั้งหนึ่งโผล่กระจายอยู่เป็นหย่อม ๆ ซากอาคารเก่าบางหลังยังมีหลังคาและเสาหลงเหลืออยู่ แต่ก็จะมีโคลนพื้นน้ำสีเขียวขุ่นขึ้นมาให้เห็นเฉพาะในหน้าแล้งเท่านั้น ครั้งหนึ่งที่นี่เคยมีคนอาศัยเป็นล้าน ๆ แต่ลดเหลือแค่หกพันสามร้อยสิบแปดคนตอนที่กองกำลังชาวเรดซ์เริ่มเข้ามาทำการผนวกรวมซีเชอร์นาเมื่อห้าปีก่อน และแน่นอนว่ากระบวนการผนวกรวมก็ยิ่งทำให้ตัวเลขนั้นลดลงไปอีก ที่ออร์สนี้ถือว่าหดน้อยกว่าที่อื่น ๆ แล้ว พื้นที่ที่พวกเรามาถึง ตัวฉันเองในรูปแบบหมู่ทหารชั้นเอสกี ภายใต้บังคับบัญชาของเหล่าผู้หมวดประจำทศวรรษ ต่างก็เดินเรียงแถวผ่านถนนหนทางในเมืองโดยมีอาวุธและเกราะครบมือ ตอนนั้นหัวหน้านักบวชหรือท่านเจ้าอาวาสแห่งศาสนาอิกต์เดินเข้ามาหา นายทหารยศสูงสุดที่อยู่ตรงนั้น ซึ่งก็คือผู้หมวดออร์นที่ฉันเล่าถึง แล้วขอประกาศยอมแพ้ในทันที ท่านเจ้าอาวาสได้บอกกับเหล่าสาวกของนางว่าพวกนางจะต้องมีชีวิตรอดผ่านการผนวกรวมให้ได้ และผลสุดท้ายสาวกเหล่านั้นส่วนใหญ่ก็รอดมาได้จริง ๆ ผลลัพธ์แบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยอย่างที่ใครคิด ปกติเราจะประกาศให้ชัดเจนตั้งแต่แรกเสมอว่า แม้แต่การทลายใจผิดจังหวะก็อาจเป็นเหตุให้ตายได้ในระหว่างกระบวนการผนวกรวม และตั้งแต่นั้นที่แรกที่กระบวนการเริ่มต้นขึ้น เราก็ได้ทำการสาธิตให้คนจำนวนมากเห็นชัด ๆ กันไปเลยว่าเราเอาจริงขนาดไหน แต่จนแล้วจนรอดก็ยังมีคนที่อดใจไม่ไหวและพยายามทำหายเราอยู่เสมอ

ถึงกระนั้นอิทธิพลของท่านเจ้าอาวาสก็ถือว่าแผ่กระจายไปไกลจนน่าประทับใจ ขนาดเมืองที่ดูเล็กอาจเป็นภาพลวงตาให้คนสบประมาท แต่ใน

ฤดูจลาจลแสงบุญผู้คนเรือนแสนจะหลั่งไหลกันเข้ามาที่นี่และเคลื่อนตัวผ่านลานจัตุรัสหน้าวิหาร ตลอดจนตั้งแคมป์พักแรมกันบนฐานคอนกรีตที่อยู่กลางน้ำและถนนหนทางที่ถูกทิ้งร้าง ที่นี่ถือได้ว่าเป็นปูชนียสถานที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับสองของโลกสำหรับเหล่าผู้นับถือศาสนาอิกต์ และท่านเจ้าอาวาสก็ถือได้ว่าเป็นบุคคลที่มีบารมีศักดิ์สิทธิ์มาก

ปกติแล้วกองกำลังตำรวจพลเมืองจะถูกจัดตั้งขึ้นและพร้อมปฏิบัติหน้าที่ทันก่อนกระบวนการผนวกรวมเสร็จสมบูรณ์อย่างเป็นทางการ ซึ่งมักจะใช้เวลาประมาณห้าสิบปีหรือมากกว่านั้น ทว่ากระบวนการผนวกรวมครั้งนี้ต่างออกไป ชาวดาวซีเซอร์นาที่มีชีวิตรอดได้รับมอบสถานะพลเมืองเร็วกว่าปกติมาก จนยังไม่มีผู้บริหารคนไหนในระบบไว้ใจให้พลเมืองใหม่ที่เป็นคนท้องถิ่นเข้ามาทำหน้าที่รักษาความสงบอย่างรวดเร็วขนาดนั้น ด้วยเหตุนี้กองกำลังทหารจึงยังถูกเรียกตัวให้ประจำอยู่ในเมืองต่ออีกเยอะพอสมควร ทั้งนี้หลังจากที่กระบวนการผนวกรวมซีเซอร์นาเสร็จสิ้นสมบูรณ์อย่างเป็นทางการแล้ว เหล่าทหารส่วนใหญ่จากชั้นเอสก์ของยานจัดติซอพอทอเรนถึงค่อยถูกส่งกลับยาน ยกเว้นผู้หมวดออร์วินซึ่งอยู่ต่อและฉันซึ่งอยู่กับนางด้วยในรูปแบบร่างแอนซิลลารีทั้งหมดยี่สิบร่าง ภายใต้ชื่อวันเอสก์จากกองพลชั้นเอสก์หน่วยที่หนึ่งแห่งยานจัดติซอพอทอเรน

ท่านเจ้าอาวาสอาศัยอยู่ในอารามใกล้วิหาร ซึ่งเป็นหนึ่งในอาคารไม่กี่หลังที่ยังเหลือรอดมาจากสมัยที่ออร์สเคยเป็นเมืองรุ่งเรือง มันเป็นที่ลี้ภัยหลังคาลาดเท ผนังเปิดโล่งทุกด้าน แต่ผู้อยู่อาศัยสามารถชักม่านมาปิดได้เมื่อต้องการความเป็นส่วนตัว และสามารถดึงกันสาดเหล็กลงมาบังฝนได้เวลาพายุมา ท่านเจ้าอาวาสต้อนรับผู้หมวดออร์วินในห้องที่กันฉากชั้นล้อมพื้นที่ประมาณห้าคูณห้าเมตร เหนือฉากที่บิมีแสงส่องลอดเข้ามาจากด้านบน

“ท่านไม่รู้สึกหอรอกหรือ” นักบวชกล่าว นางเป็นผู้สูงอายุ ผมสีเทา เกรากีสีเทาเล็มสั้น “ว่าการมาประจำที่ออร์สนั้นเป็นเรื่องลำบาก” ทั้งนางและผู้หมวดออร์วินนั่งบนเบาะที่ค่อนข้างขึ้น เช่นเดียวกับทุกสิ่งในออร์ส มันมีกลิ่นอับเหมือนขึ้นรา นักบวชสวมใส่รังสีเหลืองซึ่งเป็นผ้ายาวพันรอบเอว ไหล่ของนางมีรอยหมึกวาดเป็นรูปทรงต่าง ๆ บ้างเป็นวงโค้ง บ้างเป็นรูปเหลี่ยม ๆ ซึ่งลาย

พวกนี้จะเปลี่ยนไปตามความสำคัญทางศาสนาของแต่ละวัน และเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่ธรรมเนียมของชาวเรอ์ดซ์ วันนี้นางสวมถุงมือด้วย

“ไม่ลำบากเลย” ผู้หมวดตอบรับอย่างแจ่มใส แต่ฉันแอบสงสัยในใจว่านั่นอาจจะไม่ใช่ความจริงทั้งหมด นางมีนิ้วเท้าสีน้ำตาลเข้มและผมดำตัดเกรียน ผิวพรรณของนางสีเข้มพอที่จะไม่ถูกเรียกว่าเป็นคนขาว แต่ก็ยังไม่เข้มถึงขนาดที่สมัยนี้นิยมกัน จริง ๆ นางสามารถขอเปลี่ยนได้ทั้งสีตาสีผม แต่นางก็ไม่เคยทำ ในวันนี้แทนที่จะใส่ชุดเครื่องแบบเต็มยศตามปกติของนาง ซึ่งประกอบด้วยเสื้อคลุมยาวสีน้ำตาลติดเข็มกลัดอัญมณีจำนวนมาก เสื้อคอปกติดกระดุมกางเกงขายาว รองเท้าบู๊ต และถุงมือ นางกลับใส่ผ้าถุงอะไรสักอย่างคล้าย ๆ กับที่ทำนเจ้าอาวาสใส่ เลือบบาง ๆ หนึ่งตัว และถุงมือคูที่บางที่สุด ถึงกระนั้นแล้วนางก็ย่นเหงื่อแตก ฉันยืนเฝ้าดูความเป็นไปอยู่ที่ทางเข้าอาคารอย่างนิ่งเงียบและเรียบเฉย ระหว่างที่นักบวชเติกรูปหนึ่งยกถ้วยชาเข้ามาวางลงระหว่างผู้หมวดออวันกับท่านสาธุคุณ

ในเวลาเดียวกัน ฉันก็กร่างยื่นห่างออกไปประมาณ 40 เมตรและอยู่ข้างในวิหาร ในนั้นเป็นโถงปิดมิดชิดกำแพงล้อมไม่เหมือนตึกอื่น ขนาดอาคารสูง 43.5 เมตร ยาว 65.7 เมตร และกว้าง 29.9 เมตร ที่ปลายด้านหนึ่งมีประตูบานสูงเกือบถึงหลังคา และปลายอีกด้านมีสิ่งที่ตั้งตระหง่านให้ทุกคนแหงนมอง มันเป็นรูปจำลองอย่างละเอียดยิบของหน้าผาซึ่งตั้งอยู่ที่โดสักแห่งบนดาวซีเซอร์นา ที่ตีนหน้าผามีเวทียกพื้น และจากเวทียกพื้นมีขั้นบันไดกว้าง ๆ ลดหลั่นลงมาจนถึงพื้นหินสีเทาและสีเขียว สูงขึ้นไปบนผนังรอบ ๆ มีช่องแสงสีเขียวให้แสงส่องผ่านเข้ามาประมาณสิบกว่าช่อง ลำแสงเหล่านั้นสาดส่องลงบนภาพจิตรกรรมฝาผนังรอบด้านซึ่งถ่ายทอดฉากสำคัญ ๆ จากประวัติของเหล่ากษัตริย์องค์ต่าง ๆ ในลัทธิอิกต์ วิหารแห่งนี้เป็นอาคารที่ไม่เหมือนกับที่ใดเลยในออร์ส เช่นเดียวกับลัทธิอิกต์เอง สถาปัตยกรรมนี้เป็นสิ่งที่ถูกนำเข้ามาจากที่อื่นอีกที ในช่วงฤดูจาริกแสวงบุญ ห้องโถงนี้จะอัดแน่นไปด้วยเหล่าผู้ศรัทธา จริง ๆ แล้วที่อื่นก็มีปูชนียสถานศักดิ์สิทธิ์ให้บูชาเหมือนกัน แต่ถ้าเมื่อไหร่ชาวออร์สใช้คำว่า “แสวงบุญ” นั้นย่อมหมาหมายถึงการเดินทางมาลัทธิการะที่นั่นเท่านั้น พิธีแสวงบุญจัดเป็นประจำทุกปี แต่นั่นก็ยังอีกตั้งหลายสัปดาห์กว่าจะถึง ณ ตอนนั้นบรรยากาศ

ในวิหารยังคงมีเพียงเสียงสวดพิมพ์เบา ๆ ของเหล่าสาวกแค่สิบกว่าคนซึ่งรวมตัวกันอยู่ตรงมุมหนึ่ง

ท่านเจ้าอาวาสหัวเราะ “ท่านนี้เป็นนักการทูตตัวจริง ผู้หมวดออร์วิน”

“ข้าเป็นทหาร สาธุคุณ” ผู้หมวดออร์วินตอบ ทั้งสองคนคุยกันด้วยภาษาเรียดซ์ และนางก็พูดด้วยสำเนียงที่ช้าและชัด ตั้งใจออกเสียงมาก “สิ่งใดเป็นหน้าที่ข้าไม่เคยรู้สึกว่ามีค่าเลย”

ท่านเจ้าอาวาสไม่ได้ยิ้มตอบ ในความเงิบขัววิตใจที่ตามมา นักบวชน้อยเดินเข้ามาวางถ้วยขอบหนาซึ่งภายในบรรจุสิ่งที่ชาวซีเชอร์นาเรียกกันว่าน้ำชา มันเป็นของเหลวที่ข้น อุณหภูมิ และมึนหวาน ซึ่งแทบจะไม่มีอะไรเหมือนชาจริงเลย

ที่ด้านนอกประตูของวิหาร บนลานจัตุรัสซึ่งมีคราบตะไคร่ขึ้นเขียว ฉันทิ้งยืนอยู่ตรงนั้นด้วย ฉันทมองคนเดินผ่านไปมา ส่วนใหญ่ใส่เสื้อง่าย ๆ สีสดใสแบบเดียวกับที่ท่านเจ้าอาวาสใส่ แต่มีเพียงเด็กที่เล็กมาก ๆ กับสาวกที่เคร่งมาก ๆ เท่านั้นถึงจะมีรอยหมึกวาดเส้นบนตัว และมีแค่ไม่กี่คนที่ใส่ถุงมือ บางคนก็ผ่านไปมาก็เป็นพวกชาวเรียดซ์จากที่อื่นที่ถูกส่งมาทำงาน หรือไม่กี่ได้รับแจกที่ดินให้มาอยู่เมืองออร์สหลังจากกระบวนการผนวกรวมเสร็จสิ้นลง พวกนี้ส่วนใหญ่ก็ได้รับการแต่งกายมาใส่แค่เสื้อง่าย ๆ เหมือนกัน และเพิ่มเสื้อเนื้อผ้าบาง ๆ หลวม ๆ เข้าไปแบบเดียวกับที่ผู้หมวดออร์วินทำ ฉันทเห็นชาวเรียดซ์บางคนยังดันทุรังใส่กางเกงขายาวกับเสื้อแจ็คเก็ต และเดินผ่านลานจัตุรัสไปในสภาพเหงื่อโชกกาย ยิ่งไงก็ตามทุกคนยังคงใส่เครื่องประดับประจำตัว ซึ่งชาวเรียดซ์น้อยคนมาก ๆ จะยอมละทิ้งธรรมเนียมนี้ เครื่องประดับพวกนี้ส่วนใหญ่มักเป็นของขวัญที่ได้จากเพื่อนสนิทหรือคนรัก อาจเป็นสิ่งไว้ระลึกถึงคนที่ตายไปแล้ว เป็นตราประจำตระกูล หรือเป็นสัญลักษณ์สมาคมในเครืออุปถัมภ์ต่าง ๆ

เลยขึ้นไปทางทิศเหนือ ข้ามผ่านบึงสี่เหลี่ยมที่เรียกกันว่าสระ “หน้าวิหาร” ตามชื่อย่านชุมชนสมัยก่อนที่จะถูกน้ำท่วมจะเป็นเขตภูมิศาสตร์ของออร์สที่ยกสูงขึ้นเล็กน้อย จนเมืองที่อยู่บริเวณนั้นกลายเป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนพื้นดินจริง ๆ ในระหว่างฤดูแล้ง พื้นที่ดังกล่าวยังคงถูกเรียกขานตามเดิมว่าเมืองชั้นบน ที่นั่น